

[Else-Merete Ross.]

klar over, at der ved visse overtrædelser er betydelige vanskeligheder med hensyn til deres opdagelse, så længere forældelsesfrister er påkrævede, end de almindelige regler ville føre til. Det radikale venstre er indforstået med, at der opnås større overensstemmelse mellem de nordiske landes lovgivning på disse områder, men må forbeholde sig sin stilling til enkeltheder til efter behandlingen i udvalget både af lovforslag nr. 120 og 121.

Angående paragrafferne om voldtægt har jeg en vis sympati for en opdeling, så der fastsættes to forskellige strafferammer, som det synes at være tilfældet i Sverige, én for voldtægt af særlig grov karakter og én for voldtægt, hvor der foreligger formildende omstændigheder, ved at kvinden har vist betydelig letsindighed og ved sin optræden har givet manden indtryk af, at hun ikke vær særlig uvillig.

Det siges i bemærkningerne, at der ikke har været noget grundlag for den undertiden fremførte kritik, hvorefter der i voldtægtssager, hvor spørgsmålet om kvindens forudgående adfærd har været fremme, skulle være en tendens til at tiltale og dømme på utilstrækkeligt bevisgrundlag.

At der ikke er en tendens dertil, behøver jo ikke at være ensbetydende med, at der ikke har været enkelte domme, hvor man i hvert fald som almindelig avislæser har syntes, at mændene er blevet lovlig hårdt straffet i betragtning af den adfærd, pigen selv har lagt for dagen.

Jeg forstår godt, at en bestemmelse, der særlig fremhæver kvindens forhold, kan fremme en uheldig tendens til under bevisførelsen og proceduren at fremkomme med ufordelagtige oplysninger og udtalelser om kvinden, som der står i bemærkningerne. Men ét må vel være, hvad der bør siges om kvindens fortid, og noget helt andet, hvad der kan siges om kvindens konkrete adfærd i det pågældende tilfælde, for det er jo det, som må være det virkelig relevante i sagen.

Hvis ingen andre vil gå ind for en deling, må jeg trøste mig med, at ophævelse af minimumsstraf vil gøre det muligt for domstolene ved udmåling af straf også at tage kvindens adfærd i betragtning som en mulig formildende omstændighed for man-

dens handling. Vi kan tiltræde, at den maksimale straf nedsættes til 10 års fængsel.

Da jeg ved tidligere behandlinger af straffeloven har foreslået, at § 230 blev ophævet, kan jeg kun erklære mig tilfreds med, at ministeren nu foreslår dette. Det havde jeg efter forhandlinger i 1965 faktisk også ventet efter den indstilling, ministeren allerede dengang havde.

I betænkningen fra 1955 om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen var det flertallets opfattelse, at der var grund til at overveje § 230's afskaffelse, idet det var nærliggende at spørge, om paragraffens strafferetlige ansvarsfordeling var rimelig. Det synes jeg ikke den er. Jeg finder det forkert, at den, der betaler, er straffri, hvorimod den, der modtager betaling, straffes. For mig at se er det en fælles handling, som forudsætter to handlende personer. Enten gør de begge noget, der betragtes som strafbart, eller også gør ingen af dem det. At dele handlingen op på den hidtidige måde i to halvdele, hvoraf den ene er strafbar og den anden ikke, strider mod min retsfølelse. I et heteroseksuelt prostitutionsforhold straffes hverken betaleren eller modtageren. Hverken i Sverige eller Norge har man en tilsvarende bestemmelse, så af hensyn til den så ofte anførte ønskelige ensartethed i skandinavisk lovgivning vil det være rimeligt at ophæve § 230.

Det anføres af tilhængere af paragraffen, at det er en beskyttelsesforanstaltning over for de unge, som er modtagere af betalingen. For nylig har jeg fra politiets side hørt det modsatte synspunkt fremsat, at det var en beskyttelse for de ældre homofile; det blev anført, at den almindelige betaling nu var fra 5 til 20 kr., men at prisen nok ville blive sat op, når modtageren ikke kunne rammes af straf.

Hovedbestemmelsen angående prostitution findes i § 199, som omfatter både mandlig og kvindelig prostitution. Strafbarheden er begrænset til den erhvervs-mæssig prostitution, det vil sige, at man har erkendt, at der er områder, som bør ligge uden for strafferettens rækkevidde. § 230 er en skærpelse af § 199 og omfatter i praksis kun mænd; selv den, der har lovligt erhverv, kriminaliseres, hvis han har modtaget betaling for et kønsligt forhold på helt privat plan med en anden mand,